



Starší Carlos H. Amado
Sedmdesátník

Kristus Vykupitel

[Vykupitelova] oběť přináší požehnání každému – od Adama, prvního člověka, až po tu poslední lidskou bytost.

Ježíš Kristus, Syn Boží, se narodil a zemřel za jedinečných okolností. Žil a vyrůstal ve skromných podmínkách bez materiálních věcí. Řekl o sobě: „Lišky doupata mají, a ptáci nebeští hnízda, ale Syn člověka nemá, kde by hlavu sklonil.“ (Lukáš 9:58.)

Ani od pozemských politických vůdců, ani od náboženských vůdců tehdejší doby se Mu nikdy nedostalo poct, zvláštního zacházení, uznání či výsadního postavení. Ani nesedával na nejvyšších místech v synagogách.

Kázal prostými slovy, a přestože za Ním chodily zástupy, Jeho služba vždy spočívala v žehnání jednomu člověku po druhém. Mezi těmi, kteří Ho přijímali jako toho, jehož poslal Bůh, vykonal nespočet zázraků.

Dal svým apoštolům pravomoc a moc konat zázraky „a větší [skutky]“ (Jan 14:12) než ty, které činil On sám, ale nikdy na ně nedelegoval výsadu moci odpouštět hříchy. Jeho nepřátele rozlítlo, když Ho slyšeli říci: „Jdiž a nehřeš více“ (Jan 8:11) nebo „Odpuštění jsou tobě hříchové [tvoji]“ (Lukáš 7:48). Toto právo náleželo jen Jemu, protože On je Syn Boží a protože On měl za tyto hříchy zaplatit prostřednictvím svého Usmíření.

Jeho moc nad smrtí

Dalším božským rysem byla Jeho moc nad smrtí. Velký Jairus, představený synagogy, ho snažně prosil, „aby všel do domu jeho. Nebo měl dceru jedinou, ... a ta umírala.“ (Lukáš 8:41–42.) Mistr vyslyšel jeho prosbu, ale když ještě byli na cestě, přišel k Jairovi sluha a řekl mu: „Umřela dcera tvá, nezaměstknávej Mistra.“ (Lukáš 8:49.) Poté, co Ježíš vstoupil do domu, požádal všechny, aby vyšli ven, a hned nato ji vzal za ruku a řekl jí: „Vstaň.“ (Lukáš 8:54.)

Při jiné příležitosti, když cestoval do města Naim, narazil na pohřební průvod – vdova oplakávala smrt svého jediného syna. Naplněn milosrdenstvím se dotkl már a řekl: „Mládenče, toběť pravím, vstaň.“ (Lukáš 7:14.) Když lidé uviděli ten zázrak, zvolali: „Prorok veliký povstal mezi námi, a Bůh navštívil lid svůj.“ (Lukáš 7:16.) Tento zázrak byl o to podivuhodnější, že onen mladý muž byl již úředně prohlášen za mrtvého a měl být právě pohřben. Oživení dvou mladých lidí na důkaz Jeho pravomoci a moci nad smrtí ohromilo věřící a naplnilo pomlouvače strachem.

Třetí případ byl nejpůsobivější. Marta, Marie a Lazar byli sourozenci, které Kristus často navštěvoval. Poté, co Mu lidé pověděli, že je Lazar

nemocný, ještě dva dny posečkal, než se vydal na cestu za touto rodinou. Když utěšoval Martu po smrti jejího bratra, vydal jí jasné svědectví: „Já jsem vzkříšení i život. Kdo věří ve mne, byť pak i umřel, živ bude.“ (Jan 11:25.)

Když Spasitel pozůstalé požádal, aby odvalili kámen od hrobky, Marta Mu nesměle pošeptala: „Pane, jižť [zapáchá]; nebo čtyři dni v hrobě jest.“ (Jan 11:39.)

Ježíš jí láskyplně připomněl: „Všakt' jsem řekl, že budeš-li věřiti, užiješ slávu Boží.“ (Jan 11:40.) A po těchto slovech hlasitě zvolal:

„Lazaře, pod' ven.

I vyšel ten, kterýž byl umřel.“ (Jan 11:43–44.)

Poté, co Lazar ležel čtyři dny v hrobě, stáli nepřátelé Syna Božího před nevyvratitelným důkazem, který nemohli nevzít na vědomí, znevážit nebo překroutit, a nesmyslně a zákeřně „od toho dne radu společně drželi, aby jej zabili.“ (Jan 11:53.)

Nové přikázání

Později žijící Kristus slavil v Jeruzalémě spolu se svými apoštoly svůj poslední svátek přesnic, zavedl obřad svátosti a dal jim přikázání, aby vyjadřovali lásku, kterou k sobě navzájem chovají, prostřednictvím upřímné služby.

Jeho utrpení v Getsemanech

Poté, v dokonalém projevu své lásky k lidstvu a v plném souladu se svou vůlí, šel statečně a odhodlaně vstříc své nejnáročnější zkoušce. V zahradě getsemanské, zcela osamocen, vytrpěl ta nejstrašlivější muka a krvácel při tom z každého póru. Plně podroben svému Otci usmířil naše hříchy a také na sebe vzal naše nemoci a strasti, aby mohl vědět, jak nám pomoci. (Viz Alma 7:11–13.)



Jsme Jemu a našemu Nebeskému Otci zavázáni, neboť Jeho oběť přináší požehnání každému – od Adama, prvního člověka, až po tu poslední lidskou bytost.

Odsouzení a Ukřižování Spasitele

Jakmile skončila Jeho muka v Getsemanech, vydal se dobrovolně do rukou svých pronásledovatelů. Poté, co Ho zradil Jeho vlastní učedník, byl ve zmanipulovaném a nedokončeném procesu narychlo odsouzen způsobem, který byl jak nespravedlivý, tak nezákonný. Ještě těžce

noci byl obviněn ze zločinu rouhání a odsouzen k smrti. Jeho nepřátelé ve své nenávisti a žízni po pomstě (protože jim svědčil o tom, že je Syn Boží) zosnovali spiknutí, jehož cílem bylo přimět Piláta, aby Ho odsoudil. Za tímto účelem změnili obvinění z rouhání na pobuřování, aby byl odsouzen k smrti ukřižováním.

Jeho odsouzení Římany bylo dokonce ještě krutější: jejich posměšky a opovržení, s nimiž hovořili o Jeho duchovním království, potupná korunovace trnovou korunou, bolestivé bičování a dlouhá muka Ukřižování

před zraky veřejnosti – to vše sloužilo jako jasné varování každému, kdo by se opovážil prohlásit za Jeho učedníka.

V každém okamžiku svého utrpení projevoval Vykupitel světa výjimečné sebeovládání. Vždy myslel na to, aby žehnal druhým; vlídně a laskavě prosil Jana, aby se ujal Jeho matky, Marie. Prosil svého Otce v Nebi, aby odpustil katům, kteří Ho ukřižovali. Jeho dílo na zemi bylo dokonáno, On odevzdal svého ducha Bohu a naposledy vydechl. Kristovo fyzické tělo bylo odneseno do hrobky, kde zůstalo tři dny.

Práce Vykupitele mezi mrtvými

Zatímco Jeho učedníci byli sužováni smutkem, sklíčeností a nejistotou, náš Spasitel rozvíjel v rámci další fáze Otcova vznešeného plánu svou službu novým způsobem. V krátkém období tří dnů neúnavně pracoval na tom, aby zorganizoval ohromnou práci na spasení mezi mrtvými. Tyto dny se staly pro členy Boží rodiny dobou,

kteřá byla v maximální míře naplněna nadějí. Spasitel tam během svého pobytu zorganizoval své věrné následovníky tak, aby mohli předávat radostné zvěsti o vykoupení těm, již se během života o onom velkolepém plánu nedozvěděli, nebo jej odmítli. Nyní měli příležitost být osvobozeni ze zajetí a být vykoupeni Bohem živých i mrtvých. (Viz NaS 138:19, 30–31.)



Prvotiny Vzkříšení

Jakmile dokončil svou práci v duchovním světě, vrátil se na zemi, aby navždy spojil svého ducha se svým fyzickým tělem. Přestože beze zbytku prokázal svou moc nad smrtí, zprávy uvedené v písmech o těch, které před svým Vzkříšením oživil, poukazují pouze na to, že se tito lidé vrátili zpět do života, který jim byl zázrakem prodloužen; a pak měli znovu zemřít.

Kristus byl prvním, kdo měl být vzkříšen a již nikdy nezemřít a kdo měl navždy vlastnit dokonalé, věčné tělo. Ve svém vzkříšeném stavu se zjevil Marii, která Ho hned, jakmile Ho poznala, začala uctívat. Náš Vykupitel ji velmi láskyplně upozornil na svůj nový a vznešený stav: „Nedotýkej se mne; nebo jsem ještě nevstoupil k Otci svému“ (Jan 20:17), čímž podal další svědectví o tom, že Jeho služba v duchovním světě byla skutečná a dokončená. Slovy, jež potvrzovala skutečnost toho, že byl vzkříšen, poté řekl: „Vstupuji k Otci svému, a k Otci vašemu, k Bohu svému, a k Bohu vašemu.“ (Jan 20:17.) Poté, co vystoupil k Otci, se znovu vrátil a zjevil se svým apoštolům. „Ukázal jim ruce i bok svůj. I zradovali se učedníci, vidouce Pána.“ (Jan 20:20.)

Vykupitel se navrátí

Svědčím o tom, že Kristus se vrátí způsobem, který se bude od Jeho prvního příchodu velmi lišit. Přejde spolu se všemi spravedlivými a věrnými Svatými v moci a slávě. Přejde jako Král králů a Pán pánů, jako Kníže pokoje, zaslíbený Mesiáš, Spasitel a Vykupitel, aby soudil živé i mrtvé. Miluji Ho a sloužím mu z celého srdce a naléhám na nás na všechny, abychom Mu radostně a oddaně sloužili a abychom Mu zůstali věrní až do konce. V Jeho jménu, ve jménu Ježíše Krista, amen. ■